

Децата от Розовата къща за първи път усетиха как тревата гъделичка боси крака

⟨Мария* плиска водата в малкото надуваемо басейнче с интерес и любопитство, Вяра* играе с топката, като я бута наляво-надясно, а Гергана* се излежава на хамака и се люлее, докато наблюдава останалите деца и се радва на заобикалящата природа. Най-енергична е най-малката - тригодишната София*, за която „Утро“ разказа преди няколко дни. Нейното любимо място е люлката, от която може да не слиза часове наред. Когато обаче не е на нея, започва да проверява кой с какво се занимава, любопитства и наблюдава всяко едно нещо, което се случва в почивната база.

Това е картинката, на която вече девети пореден ден се любуват осемте деца от Розовата къща, както е по-известен Центърът за настаняване от семеен тип в Русе.

Те са на летен лагер в база „Слънчево“ в Писанец, където на гости за няколко дена бе и старият им приятел Павел*, който макар и по-голям се разбира чудесно с малчуганите. Неотлъчно до тях са и три детегледачки, възпитателка и медицинска сестра, които се радват на почивката наравно с малчуганите.

Веднага след закуска те излизат на двора и игрите започват - някои ритат футбол, други играят с топка. Задължителна част от деня им са физическите упражнения и масажи. И така с лека пауза след обяд децата играят свободно сред природата, чак докато се стъмни. „Спят много спокойно и имат по-голям апетит“, веднага констатира жените, които се грижат за малчуганите. И как да не е така, след като по цял ден пръскат енергия, и то навън на свеж въздух, а не затворени между четири стени. „Разхождахме се дори из селото с някои от тях“, разказват още детегледачките. Освен това пристъпите на гняв и безпокойство са изчезнали, докато в Розовата къща, въпреки индивидуалната грижа и отношение, ги има. Специалистите са убедени, че това се дължи на свежия планински въздух, простора и уютното спокойствие. Дори често децата се заглеждали в отворения хоризонт и красивата панорама.

Тук, на фона на невероятната природа и простор, децата вече свободно се разхождат боси и усещат гъделичкащите боцкания на тревата. Макар първите дни това изпитание да не им е било никак любимо, особено на малката София, която недоволствала от новото усещане. Точно тя преди няколко месеца не е искала дори да доближава люлка, защото я е било страх. Днес обаче това е любимото ѝ занимание. „Децата излизат от дома с ограничен спектър от усещания“, разказва регионалният мениджър на „Надежда и домове за децата“ за Централна и Източна Европа Галина Бисет. По тази причина те се страхуват от новости, плашат се дори от ходенето боси и усещането на водата. Затова всичко непознато за тях трябва постепенно да го опознаят, докато свикнат с него.

Тригодишната палавница София дори е имала специална гостенка - млада американка, която имала желание да я осинови. Харизмата и лъчезарността на детето веднага са забелязани и от собственика на почивната база Ангел Рангелов. На него екипът на Розовата къща изразява своите големи благодарности, тъй като ги е приютил на половин цена. „Това са деца, които имат необходимост и заслужават почивка. Чувстват се добре, радват се и ние сме доволни“, обяснява Рангелов. И веднага започва да разказва как и той се впуска с игри с тях и изобщо не се смущава от техните увреждания. А те не са никак леки - всички малчугани са с множество увреждания, част от тях са слепи, други са с детска церебрална парализа, умствена

изостаналост и аутизъм. Може би заради това те са отритнати не само от семействата си, но и от заобикалящата среда. „Много трудно е да се намерят бази, в които да се настанят деца с увреждания“, разказва Бисет. И обяснява, че това се дължи основно на две неща - недостъпна среда и предразсъдъци. Стъпалата, големите разстояния от улицата до входа на базата, липсата на асансьори - това са на пръв поглед дребни екстри, на които в ежедневието хората почти не обръщат внимание. И макар да се ядосват, че трябва да заобиколят или да изкачат стъпалата пеша, те поне имат тази възможност. Докато резервен вариант за децата в инвалидни колички няма.

В базата в Писанец такива препятствия за децата няма - напротив.

Пред тях е голяма поляна, която е напълно безопасна и готова за техните игри. „Били сме на почивки в Трявна и Поморие и все в такива специализирани центрове и лечебни заведения“, обяснява Бисет. И макар това да предполага и специализирано отношение и грижа, то такава нямамо. „Трябваше да играем на една тераса, защото нямаше асансьор и не можехме да смъкнем децата“, разказват и детегледачките. Съмнения в уменията на персонала и компетентността също се прокрадват в разказите за миналите лагери. А примесена с предразсъдъците за децата с увреждания почивката често е почти невъзможна. И тъй като няма подходящи станции за деца със здравословни проблеми или с лошо поведение, към лагера в Писанец ще се отправят и малчуганите от Центъра за работа с деца на улицата. Там съвместно с Българския червен кръст ще се проведе и изнесено обучение и пикник на приемните семейства.

Десетдневната почивка в селцето е факт благодарение на индивидуалните дарения на русенци

И макар тя да не е никак кратка, децата не искат да си тръгват. Рангелов пък заявява, че винаги са добре дошли и пак ще ги приюти. Без малката София, всички останали са познати като „децата от Могилино“. От 2008 година те са настанени в създадения за тях Център от семеен тип „Розовата къща“. „Физически много израснаха и особено на килограми“, веднага правят равносметка в какво състояние са ги посрещнали детегледачките. Само две от децата са ходели, а сега на крака са изправени почти всички, с изключение на най-тежките случаи, за които е трябвало да се положат усилия и лекарска намеса още в съвсем ранна възраст, но вече е твърде късно. „Хранят се сами, обличат се сами, говорят и вече имат зъби“, обясняват още жените от екипа, който се грижи за малчуганите в Розовата къща.

*Имената на децата са променени.

Автор: Мариета Раденкова | 25 юни 2013 г. в-к „Утро“